

CUM AM AJUNS AICI?

Aprecieri pentru această carte

Trăim vremuri tulburi. Toți ne simțim puțin nesiguri, dar Christine Caine ne liniștește îndoielile și temerile. Dumnezeu este real. El va veni, iar nădejdea noastră nu se clatină. Această carte te va aduce înapoi la o credință deplină și vie.

— JENNIE ALLEN, *fondatoarea organizației IF: Gathering și autoarea cărții* Eliberează-te de gândurile toxice, *bestseller New York Times*

Prin mărturiile ei foarte personale, Christine le oferă din nou crâmpie de înțelepciune cititorilor ei. În *Cum am ajuns aici?*, ea ne reamintește că toți avem unele îndoieli, dar ne ajută cu bunătate să le lămurim și ne încurajează să fim sinceri cu Dumnezeu.

— ROMA DOWNEY, *actriță nominalizată cu premiul Emmy, producătoare și autoare de bestsellere New York Times*

Dacă știi ce înseamnă ca în jurul tău totul să fie bine, numai în interiorul tău să nu fie, atunci această carte este pentru tine. Dacă, într-adevăr, nu vrei să mergi mai departe, dar îți dorești să vrei lucrul acesta, înseamnă că această carte este pentru tine. Dacă ai nevoie să fii ajutat de cineva care a experimentat traume și le-a biruit și care poate să îți ofere o perspectivă asupra viitorului tău, Christine este femeia potrivită. *Cum am ajuns aici?* te va umple cu o speranță care îți ancorează sufletul. Această carte e pentru tine.

— DR. ANITA PHILLIPS, *psihoterapeut specializat în tratarea traumei și gazda podcastului In the Light*

Cum am ajuns aici? este ca o conversație sinceră cu un prieten și mentor. Prin cunoștințele sale biblice și umorul ei, Christine te ajută să recunoști tiparele și aspectele din viața ta care te îndepărtează de Dumnezeu – apoi îți arată cum să-ți întorci privirea spre El. Fiind mentorul meu personal, pot să mărturisesc cu tărie despre înțelepciunea evlavioasă pe care o are autoarea – și știu că oricine va lua în mână această carte, se va întâlni cu Isus.

— SADIE ROBERTSON HUFF, *autoare, vorbitoare și fondatoarea Live Original*

Efortul neobosit al lui Christine Caine de a aduce lumii speranță prin Isus este extrem de eficient în noua ei carte *Cum am ajuns aici?* Ea pune întrebări intime pe care inimile noastre le cunosc foarte bine și, cu bunăvoință și înțelegere, le arată sufletelor rătăcite drumul înapoi spre casă. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru Christine și pentru exemplul ei în viețile noastre ca lideră, activistă, profesoară și urmașă a lui Isus. Această carte te va încuraja foarte mult!

— RICH WILKERSON JR., *pastor senior la VOUS Church*

Naturală. Vulnerabilă. Onestă. Dacă ai ajuns într-un punct în care ai încetat să mai speri, să mai visezi sau să te mai rogi... dacă lucrurile din jurul tău înfloresc și sunt pline de viață, dar înăuntrul tău nu este deloc așa, dacă simți că te îndoi și te frângi în bucăți, această carte este un ghid care îți arată cum să pui bucățile laolaltă.

— PAULA FARIS, *jurnalistă, autoare și realizatoare de podcast*

CUM AM AJUNS AICI?

Găsește drumul înapoi spre Dumnezeu
atunci când totul pare să te îndepărteze de El

CHRISTINE CAINE

Editura Scriptum®
Oradea

De aceeași autoare,
la Editura Scriptum au mai apărut:
Cum am ajuns aici?
Eliberată
Neterminat
Nu privi înapoi

Originally published in USA under the title
How Did I Get Here?

by Christine Caine

© 2021 by Caso Writing, LLC

Published by Thomas Nelson, a registered trademark of
HarperCollins Christian Publishing, Inc., Nashville, TN
All Rights Reserved.

This Romanian edition published by arrangement with HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Cum am ajuns aici?
de Christine Caine

© 2026 Editura Scriptum®

str. Simion Bărnuțiu nr. 2, 410204 Oradea – Bihor

Tel./Fax/Robot: 0259-457.428

E-mail: scriptum@scriptum.ro

Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, citatele biblice sunt preluate din traducerea NTR – Noua traducere a Bibliei în limba română și VDC traducerea D. Cornilescu revizuită. Alte versiuni ale Bibliei folosite din limba engleză ESV – English Standard Version, NASB – New American Standard Bible, NIV – New International Version, NKJV – New King James Version, CSB – Christian Standard Bible.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN (tipărit) 978-606-031-529-2

ISBN (e-book) 978-606-031-532-2

Tiparul executat în U. E.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CAINE, CHRISTINE

Cum am ajuns aici? / Christine Caine - Oradea: Scriptum, 2026

ISBN 978-606-031-529-2

159.9

2

Dragului meu Nick,

*Isus este ancora sufletului meu, mai ales când vântul și valurile
vor să mă abată din drum, dar tu ești echilibrul vieții mele.*

*Îmi place să mă gândesc la tine ca la giroscopul bărcii noastre
în timp ce navigăm pe acest pământ – geniul ingineresc ce ne ține
barca pe apă. De câte ori pe zi, în toții anii vieții
și ai lucrării noastre împreună, ai avut grijă ca lucrurile
să funcționeze bine și barca noastră să nu se scufunde?*

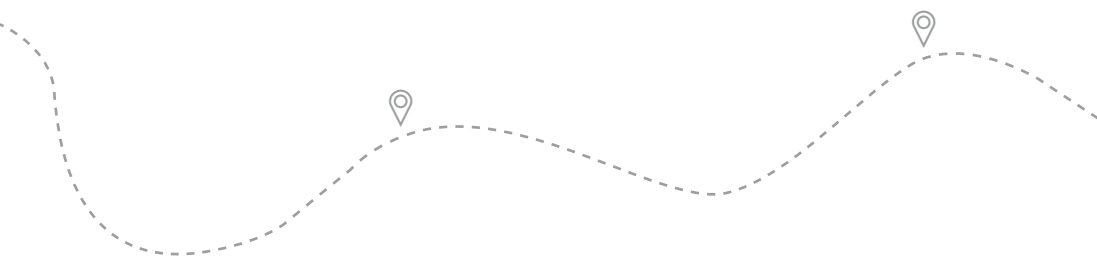
*Tu, Nick, ești acela care ține barca pe apă,
pe direcția bună și cu toate pânzele sus.*

Tu ești echilibrul familiei noastre.

Pentru acestea și pentru un milion de alte motive, te iubesc!

De aceea trebuie să dăm și mai multă atenție
lucrurilor pe care le-am auzit, ca să nu ne depărtăm de ele.

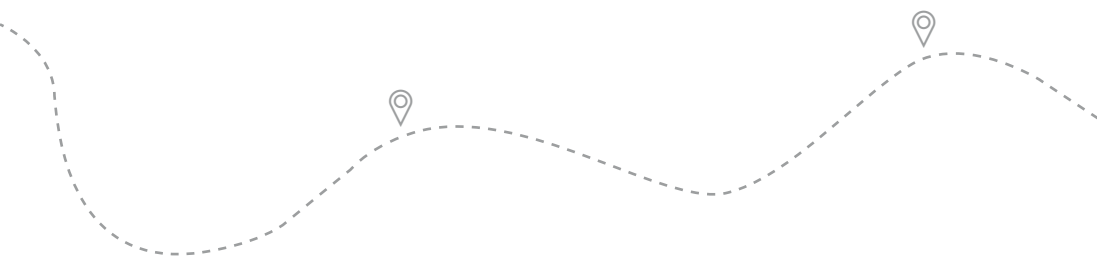
—EVREI 2:1

CUPRINS

<i>Mulțumiri</i>	11
<i>Introducere. Când am vrut să trag clopotul înfrângerii</i>	15
1. Scufundarea și fixarea ancorei.....	33
2. Știi că te-ai îndepărtat când... nu mai ai încredere și începi să controlezi	45
3. Știi că te-ai îndepărtat când... nu te mai vindeci și rana începe să se extindă.....	69
4. Știi că te-ai îndepărtat când... nu te mai întrebi și începi să rătăcești.....	87
5. Știi că te-ai îndepărtat când... nu te mai rogi și începi să vorbești.....	107

6. Știi că te-ai îndepărtat când...	
nu mai cauți părtășia și începi să te izolezi	123
7. Știi că te-ai îndepărtat când...	
nu mai flămânzești și începi să te hrănești nesănătos ..	141
8. Știi că te-ai îndepărtat când...	
nu mai lucrezi și devii spectator.....	157
9. Știi că te-ai îndepărtat când...	
nu mai depui efort și începi să mergi din inerție	177
<i>Concluzie. Să tragem clopotele victoriei!.....</i>	195
<i>Despre autoare</i>	203

MULȚUMIRI

Autorul are nevoie de o echipă ca să poată transforma o viziune în realitate. Îi sunt foarte recunoscătoare lui Dumnezeu pentru fiecare persoană care s-a implicat în acest proiect de la început până la sfârșit.

Soțului meu, Nick: Mulțumesc că m-ai ajutat să merg înainte și să nu trag clopotul. Doar tu și Isus știți cât de aproape am fost s-o fac. Nimeni nu a crezut în mine, nu m-a încurajat, nu m-a purtat și nu m-a impulsionat mai mult decât tine. După un sfert de secol împreună, mă simt de parcă am fi la început de drum.

Fetelor mele, Catherine și Sophia: Sunt atât de recunoscătoare că Dumnezeu m-a ales să fiu mama voastră. Voi sunteți fericirea vieții

mele. Vă mulțumesc din nou pentru sprijinul și răbdarea de care ați dat dovadă în tot procesul scrierii acestei cărți. De data asta, a fost mai greu pentru că am fost cu toții în carantină, iar insula din bucătărie a fost biroul meu de scris, ceea ce a restrâns considerabil libertatea de a deschide frigiderul. Ați făcut haz de necaz și chiar mi-ați permis să împărtășesc câteva dintre poveștile voastre. Vă iubesc pe amândouă din toată inima.

Lui Elizabeth Prestwood: Nimeni nu știe mai bine decât tine tot ce am învățat și tot ce am spus. Tu mă impulsionezi să sap adânc și mă ajuți să-mi exprim mai bine gândurile. Să te am alături, în calitate de scriitoare și colaboratoare, ajutându-mă să dau viață povestirilor și să duc proiectul la bun sfârșit, a însemnat enorm pentru mine. Datorită ție, această carte este mai bună.

Lui Lysa TerKeurst: Nu aș putea să-ți mulțumesc vreodată îndeajuns pentru experiența oferită echipei noastre prin intermediul COMPEL Training. Această carte nu ar fi avut aceasă formă, dacă nu ne-ai fi ajutat tu. Te iubesc, draga mea prietenă. Mulțumesc că m-ai încurajat să perseverez în acest proiect.

Lui Rebekah Layton: Îți mulțumesc că ai revizuit fiecare capitol de nenumărate ori. Mi-ai oferit multe sfaturi înțelepte și ai făcut sugestii minunate. Te prețuiesc mult și apreciez enorm dedicarea ta față de acest proiect.

Lui Rosilyn, Katie, Emily, Jess, Natalie, Mi Yung, Noah, Andrea și Rhiannon: Vă mulțumesc pentru poveștile pe care ni le-ați împărtășit cu generozitate și pentru experiențele voastre care ne-au inspirat pe toți.

Lui Tim Paulson, Jamie Lockard, Jessica Wong, Brigitta Nortker, Whitney Bak, Stephanie Tresner, Kristen Golden, Claire Drake, Sara Broun și întregii echipe de la Thomas Nelson: Vă mulțumesc că m-ați primit în familie cu brațele deschise și pentru pasiunea și entuziasmul cu care v-ați implicat în acest proiect. Jessica, ești cel mai bun editor din lume, iar sugestiile tale au ajutat la consolidarea acestei lucrări. Vă sunt profund recunoscătoare fiecăruia dintre voi.

Lui Matt Yates: Îți mulțumesc că ai crezut în acest proiect și m-ai ajutat să-mi propun obiective mai îndrăznețe. Ai fost un dar enorm pentru mine și Nick. Suntem extrem de recunoscători că te avem.

MULȚUMIRI

Echipelor de la A21, Propel, ZOE Church și Equip and Empower, voluntarilor, partenerilor și susținătorilor noștri: Să-L slujesc pe Isus alături de voi este cel mai mare privilegiu și cea mai mare onoare din viața mea. Mulțumiri deosebite lui Ashley Ziegler și Katie Strandlund, care au muncit neobosit pentru a se asigura că toate piesele puzzle-lui se potrivesc perfect. Vă iubesc mult pe toți.

Domnului și Mântuitorului meu, Isus Cristos: Tu ești speranța mea și ancora sufletului meu.

INTRODUCERE

CÂND AM VRUT SĂ TRAG CLOPOTUL ÎNFRÂNGERII

Dacă vrei să schimbi lumea,
nu trage clopotul absolut niciodată.

—AMIRAL WILLIAM H. MCRAVEN

Luni întregi, m-am tot frământat și întors pe toate părțile. Mi-am umflat perna. Mi-am turtit-o. Mi-am îngrămădit așternuturile peste mine. Le-am aruncat de pe mine. Am privit în întuneric, cu mintea învălmășită de gânduri ce nu voiau să plece, chinându-mă să le alung, ajungând apoi într-un vid ce se umplea rapid cu amintiri... despre schimbări pe care le prevăzusem și pe care nu le prevăzusem... despre noi începuturi pe care reușisem să le controlez și sfârșituri pe care nu putusem să le controlez... despre întâmplări pe care voiam din tot sufletul să le pot rescrie. Știam că trecerea în revistă a ultimilor câțiva ani n-avea să mă ajute niciodată să înțeleg sentimentele de disperare pe care le trăiam. În același timp, nu puteam să scap de ceea

ce simţeam. Îmi doream foarte mult să mă eliberez de nesiguranţă, haos, zgomot, să găesc o oarecare pace, măcar atât cât să pot adormi. Până la urmă, renunţam şi mă ridicam. Noapte de noapte. Acasă. În camere de hotel. Indiferent de fusul orar.

Au fost multe nopţi în care am vrut să-l trezesc pe Nick... Să vorbesc cu el şi să încercăm să găsim o soluţie. Dar nu aveam nimic nou să-i spun. Ca soţ şi prieten credincios, mă ascultase ori de câte ori dezgropasem şi rememorasem toate detaliile, în încercarea mea disperată de a găsi o soluţie. Nick ştia foarte bine prin ce treceam şi se ruga cu credincioşie pentru mine. Nu avea niciun sens să-l văduvesc de somn. Nu era nevoie să stăm amândoi treji.

Această perioadă nouă – nedorită şi nepoftită – nu semăna cu nicio altă perioadă din viaţa mea. Întotdeauna am fost o persoană care a perseverat şi care s-a întărit în credinţă. Am căutat să explorez cu entuziasm fiecare nouă provocare. Mă simţeam în elementul meu în prima linie a lucrurilor pe care le făcea Dumnezeu şi a direcţiei pe care o deschidea. Totuşi, ceva se schimbase. Nu doar în jurul meu. În mine. Şi nu eram în stare să înţeleg ce se întâmpla.

Ca să fiu sinceră, în adâncul sufletului meu ştiam că îmi doream ceva mai mult decât să dorm. Voiam răspunsuri. Dar în acel moment, aveam nevoie de odihnă mai mult decât de răspunsuri – deşi eram tentată să cred că răspunsurile îmi vor aduce odihnă.

Cu toate acestea, *voiam* răspunsuri. Minte mea *avea nevoie* de răspunsuri. Nu eram obișnuită să am vreun sentiment persistent de nelinişte, ceva ascuns pe care nu puteam pune degetul.

Săptămâni întregi am încercat să mă epuizez la sală. Să alerg. Să merg cu bicicleta. Să înot. Orice, numai să scap de torentul de gânduri ce ameninţa să mă copleşască. Dar toate au fost în zadar.

Apoi, într-o seară, Nick a sugerat să ne uităm la o emisiune TV. Ca să ne relaxăm înainte de culcare, îmi spusese el. Doar că a ales un documentar la care îi plăcea lui să se uite. Nu puteam să-mi imaginez cum m-ar fi ajutat, dar nimic din ce încercasem în ultimul timp nu funcţionase, așa că ce aveam de pierdut? Emisiunea din acea seară făcea dezvăluiri din culise despre cea mai periculoasă săptămână pe care recruţii din Marina Militară a SUA o îndură pentru a trece testul de instrucţie şi a fi acceptaţi în rândul trupelor de elită ale armatei

INTRODUCERE

americane. Provocarea este cunoscută sub numele de „Săptămâna iadului”.

Nick a fost captivat de poveste încă de la început, dar eu am fost mai reticentă. Dacă ar fi fost *G.I. Jane*, filmul de acțiune din 1997, cu Demi Moore în rolul principal, poate aș fi fost mai entuziasmată. Ar fi fost o intrigă plină de suspans, cu un conflict tensionat și un final care m-ar fi lăsat cu o sumedenie de emoții pozitive – și o eroină americană legendară. Jane m-ar fi inspirat să-l înfrunt chiar și pe diavol, lucru care negreșit m-ar fi tensionat mai mult decât m-ar fi relaxat.

Alegerea lui Nick nu era tocmai interesantă. Caracteristic documentarelor, acesta era povestit. De la început până la sfârșit. De o voce monotonă și calmă. Punându-mi telefonul deoparte, am ales să-i dau o șansă. Spre surprinderea mea, după cinci minute, curiozitatea a luat locul scepticismului și, înainte să-mi dau seama, m-am trezit intrigată.

Ceva din periplul recruților a început să-mi stârnească interesul. Zile întregi, aceștia sunt obligați să suporte umezeala, frigul și oboseala. Cară bușteni deasupra capului, înotă, sar din elicopter în apă și sunt împrôscați cu lopeți de nisip. Când reușesc să se târască pe mal, sunt trași din nou în mare, apoi iar la mal, până devin complet dezorientați. Confuzi. Luptându-se să se concentreze. Chinuindu-se să rămână treji. Sunt forțați să-și solicite mușchii peste limitele durerii, până când amorteșc. Cei mai inteligenți și mai antrenați soldați de pe planetă sunt demoralizați în toate felurile, până ajung la limita rezistenței psihice și emoționale. Și cei mai mulți dintre ei cedează. Peste jumătate dintre ei renunță. Dar asta e și ideea. Mai bine să renunți pe o plajă din California decât în timpul unei misiuni într-o zonă de conflict.

Ca antrenamentele să fie și mai dure, un clopot auriu, strălucitor, e întotdeauna poziționat strategic în aria lor vizuală. În orice moment al antrenamentului, doar trăgând clopotul de trei ori, recruții pot pune capăt greului. Pot să se salveze singuri din cel mai complicat antrenament de pe pământ. Nimeni nu-i va întreba de ce.

Ajunge să tragă clopotul, și nu vor mai trebui să se trezească la cinci dimineața sau să nu doarmă deloc. Ajunge să tragă clopotul, și

nu vor mai trebui să înoate în apele reci ca gheața prin beznă. Ajunge să tragă clopotul, și nu vor mai trebui să se tăvălească în nisip ca „prăjitura tăvălită în zahăr”. Ajunge să tragă clopotul, și pot scăpa de chin.

Într-un minut – literalmente, într-un singur minut – pot să-și schimbe traiectoria întregului destin. Doar trăgând clopotul, pot trece instant de la suferință la un duș fierbinte sau la niște haine uscate, sau chiar la o masă caldă. Ca să vezi cât de repede și cât de ușor pot pune capăt torturii! Pot să renunțe și să se întoarcă la posturile lor obișnuite din armată, apoi acasă la familiile lor – abandonând pentru totdeauna visul de a deveni membri în trupele de elită Navy SEAL.

La vederea luptei lor acerbe de a-și nega condiția fizică, de a se ridica deasupra ei din punct de vedere mental, de a înfrunta obstacolele imposibile, îmi venea mie să trag clopotul în locul lor.

Și... pentru mine.

De îndată ce am realizat lucrul acesta, furtuna puternică de emoții din mine a început să se intensifice. Până în acel moment, nu am știut să descriu neliniștea persistentă din inima și mintea mea. Mi-am pus mâna pe piept, încercând să mă liniștesc. Sentimentele care mă pândeau, furișându-se tot mai aproape, pregătite să-mi sară în față când mă așteptam cel mai puțin, m-au surprins încă o dată – și m-au tulburat profund.

Nu știu să gestionez toată cacofonia de emoții ce mă încearcă atunci când cineva îmi face o surpriză. Chiar și atunci când este vorba despre o surpriză frumoasă, cum ar fi o petrecere de zi de naștere. Nu știu de ce, dar acele emoții sunt cele mai rele. Mi s-a spus că acestea sunt rezultatul sentimentelor și traumelor pe care le-am suferit în urma abandonului și abuzului din copilărie. Ajunge să spunem că îmi plac lucrurile sigure, nu enigmele.

Sentimentele de tulburare și anxietatea brusc apărută reprezentau o enigmă. Ceva ce trebuia explorat sau descoperit. Dar privindu-i pe recruții Navy SEAL, trăgând clopotul unul după altul, am început să înțeleg ceva, cel puțin parțial. Am avut o revelație. Am întrezărit un crâmpoi din adevărul care și-a ridicat capul și s-a uitat pe furiș la mine.

M-am întors spre Nick, nefiind în stare să-mi opresc lacrimile ce-mi șiroiau pe obraji.